

Chương 57

Lá Rụng Về Cội

Đã kích động đã đành vì tình phụ tử vốn là tình thiêng liêng, hùm dữ còn không ăn thịt con, vì nó còn có tình phụ tử hướng chỉ là con người?

Độc Cô Thanh Tùng cũng kích động không kém.

Tuy nhiên, Cửu Long Thần Ma vẫn nín lặng .

Độc Cô Thanh Tùng tiếp :

- Ngoại công ời, tại Vạn Cực Cung cũng như tại Võ Tồn Phủ bên cạnh Hồng Trạch Hồ tôi đã hiểu rõ nội tâm của Ngoại như thế nào rồi. Ngoại công làm sao chối cãi được niềm thương con mến cháu? Ngoại công đâu phải là người tàn khốc đến độ phủ nhận người thân? Tôi cũng biết là Ngoại công hận Vạn cực Đế Quân vô cùng, hận vì lão ấy lợi dụng Ngoại công? Ngoại công có thể ngu trung với lão đại ác ma đó mà xoá bỏ phụ tử thâm tình sao?

Cửu Long Thần Ma run run người.

Bỗng Độc Cô Thanh Tùng hét lớn :

- Ngoại công bỏ tà theo chánh, bỏ mê theo tỉnh, Ngoại công không sợ việc gì?

Cửu Long Thần Ma cố kềm hãm trào lòng một lúc sức người có hạn, sau cùng như nước xối đê, đê vỡ nước tràn...

Lão khóc có lẽ nguồn lệ nơi lão đã ứ đọng quá nhiều từ ngày ba đứa con gái thân yêu bị Thánh Kiếm Vũ Sĩ bắt mang cưỡng hiếp. Lúc đó, lão có thể khóc được lắm song lão quá uất hận, lão tìm Thánh Kiếm Vũ Sĩ để báo hận mà không có dịp để lộ bi thương.

Mười mấy năm qua dù sao việc cũng đã rồi. Dù Thánh Kiếm Vũ dĩ không nhìn nhận lão là nhạc gia, song Độc Cô Thanh Tùng đã nhận lão là Ngoại công, lão phải xúc động bồi hồi.

Giòng lệ lão lăn dài theo má, đầm ướt cả hàm râu ngắn của lão.

Một kẻ kiêu hùng suốt đời ngang dọc bất chấp trên đầu có ai, một ác ma vào hàng nhất nhì trên giang hồ, giết người không chớp mắt, một kẻ như vậy mà có thể khóc được, hầu tâm tư phải xúc động phi thường. Lão khóc, âm thầm lặng lẽ mà khóc, không bật thành tiếng.

Mười mấy năm qua, lão sống cô độc lạnh lùng, lão như con người lạc lõng không thân thích ruột rà, không bằng hữu bất quá chỉ có mấy tên đồng đảng nhưng họ gần nhau vì nhiệm vụ, xa nhau vì lợi quyền, lão có được gì an ủi bên cạnh đó?

Hôm nay ít ra lão cũng có một người thân đang đứng trước mặt lão, hết lòng tôn kính lão, thốt những tiếng chân thành với lão, những lời mà mười mấy năm qua, lão không hề nghe và tưởng chừng như chẳng khi nào được nghe.

Dĩ nhiên lão phải khóc ! Lão trở lại con người thường, một con người còn một tấm lòng, còn lương trí, con người chưa hoàn toàn mất hẳn nhân tính dù bàn tay từng khơi máu chảy thành sông.

Độc Cô Thanh Tùng tìm lời an ủi lão.

Hận lóng theo lệ đổ, đã vơi nhiều, Cửu Long Thần Ma lắng dịu niềm đau, nắm tay Độc Cô Thanh Tùng ngồi xuống. Lão điểm một nụ cười. Nụ cười của lão đầy sung sướng. Lão thốt :

- Độc Cô Thanh Tùng ! Ngoại cao hứng vô cùng ! Ngoại cảm kích vô cùng !

Rồi lão hỏi :

- Cháu làm sao biết nội tâm của Ngoại?

Lão lại xúc động, lệ lại tràn ra khoé mắt, nhưng lần này là lệ cảm động, lệ sung sướng, chứ không phải lệ buồn thương.

Độc Cô Thanh Tùng vừa đưa tay áo lau lệ cho lão, vừa cười :

- Ngoại thấy đó, ông cháu mình trước sau gì cũng đối thù thành thân. Mà sao mình lại phải thù nhau? Có phải tại Vạn Cực Đế Quân không? Ngoại còn để cho lão ấy

lung lạc mình mãi với cái chức Cửu Long Đàn Chủ sao? Hãy ly khai Huyết Ma Bang ngay Ngoại ạ! Trở về với chính nghĩa cho nhẹ tinh thần!

Cửu Long Thần Ma mơ màng :

- Việc của Ngoại không quan trọng gì cho lắm, tạm thời mình xếp nó lại một bên, đến lúc nào thuận tiện thì ngoại dứt khoát ngay. Hiện tại, điều đáng lo hơn hết là việc của cháu.

Độc Cô Thanh Tùng cười, trấn an lão :

- Việc của cháu, cháu thừa sức lo, hiện Vạn cực Đế Quân không làm gì nổi cháu đâu! Ngoại cứ yên tâm đi!

Cửu Long Thần Ma nhìn thẳng vào mặt chàng :

- Cháu không muốn ngoại lo lắng đến cháu à! Xưa nay có ông ngoại nào lại điềm nhiên để mặc cháu trong hiểm nguy bất trắc không?

Độc Cô Thanh Tùng cảm động :

- Dành rằng thế, nhưng cháu dám quả quyết là cháu thừa sức đối phó với Vạn Cực Đế Quân, Ngoại không phải lo lắng làm chi cho nhọc trí.

Cửu Long Thần Ma trầm nghĩ, ngầm cho Độc Cô Thanh Tùng có lý. Lão còn lạ gì chàng đã có nhiều kỳ ngộ đưa chàng đến mức thành tựu võ học như hiện nay. Từ Đông Hải Kỳ Tẩu với Cửu Âm Chưởng, Đại Mạc Di Nhân với Hàn Man Chỉ rồi đến Địa Tướng với Thiên Oai Chưởng, cuối cùng là Công Chúa với Thần Phong Chưởng, giờ đây chàng lại lãnh hội được Hóa Huyết Công, một mình chàng gồm năm tuyệt học, thiết tưởng Vạn cực Đế Quân muốn làm gì chưa chắc lão được toại ý dễ dàng mà kết quả biết đâu trái ngược?

Chàng lãnh hội được tất cả năm tuyệt học, một thành tựu hi hữu trong võ lâm vậy.

Lão gật đầu đáp :

- Dù sao cháu cũng không nên khinh địch. Kể kia có kém tài nhưng thừa trí, mà trí thì lắm lúc hơn tài, cháu đã gặp một Tử Diện Diêm Quân rồi, thì một Vạn Cực Đế Quân còn thâm hiểm hơn nữa...

Rồi lão hỏi :

- Bây giờ, cháu định đi đâu?

Độc Cô Thanh Tùng không giấu:

- Cháu định cứu Mẹ và Dì với các vị thúc bá khỏi vòng kềm thúc của Huyết Ma Bang. Sau đó, tranh ngôi vị độc tôn trong võ lâm, cùng Vạn Cực Đế Quân định quyết thư hùng. Ngoại công thấy sao?

Cửu Long Thần Ma bật cười ha hả, cười một lúc, lão chỉnh sắc mặt, thốt :

- Tìm Mẹ cháu và các vị thúc bá của cháu? Tìm đâu? Từ ngày Vạn Cực Đế Quân biết cháu luyện thành Huyết Ảnh, lão đã cho di chuyển các người đó đến một nơi khác rồi. Chính Ngoại đây cũng chưa rõ họ ở đâu hiện tại, thì cháu biết thế nào được mà tìm? Còn chiếc Võ Lâm Kim Đảnh thì Bích Nhãn Thần Tăng đã mang đi giấu ở một nơi vô cùng bí mật. Cháu thấy đó, hai việc cháu định làm như mò kim đáy biển.

Độc Cô Thanh Tùng giật bắn mình, kêu lên thất thanh :

- Sự thể chuyển như vậy sao hở Ngoại công? Thực sự Ngoại công không biết các người đó bị giam tại đâu và chiếc Kim Đảnh giấu nơi nào?

Cửu Long Thần Ma lắc đầu :

- Huyết Ma Bang không còn tín nhiệm ngoại như thời gian trước nữa. Chúng không để cho Ngoại dự bàn những việc quan trọng. Ngoại chỉ biết mang máng là Mẹ cháu và mấy người kia không còn ở Huyết Ảnh Cung, chính Vạn Cực Thiên Tôn, Âm Phong Tán Nhân lãnh phần việc dời họ đi nơi khác. Nếu cháu muốn biết họ bị dời đến đâu, phải tìm cho được một trong hai người đó, tra ra mới rõ...

Cửu Long Thần Ma suy nghĩ một chút rồi tiếp :

- Ngoại có nghe Vạn Cực Đế Quân ân cần căn dặn Vạn Cực Thiên Tôn và Âm Phong Tán Nhân, đúng hạn mười hôm, phải đến Xà Lang Cốc tại Huỳnh Sơn gặp lão. Rất có thể cháu đi đến đấy một chuyến, may ra cháu có thể tóm được một trong hai người...

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu, tạ ơn Cửu Long Thần Ma. Chợt chàng thấy thần sắc lão ngưng trọng lạ lùng. Mồ hôi ra ướt trán, rơi xuống thành giọt.

Chàng kinh hãi hấp tấp hỏi:

- Ngoại công làm sao thế?

Cửu Long Thần Ma lộ vẻ hối hận nặng nề:

- Không! Ngoại không việc gì cả! Ngoại chỉ nghĩ đến một việc...

Lão hạ thấp giọng, tiếng nói của lão run run:

- Cha cháu... Ngoại nghĩ, Ngoại đối xử rất không phải...

Độc Cô Thanh Tùng gạt đi:

- Việc cũ, Ngoại đừng bận tâm đến nữa!

Tuy nói thế chàng cũng thấy lòng nao nao! Những cái tao ngộ trong gia đình chàng cũng như gia đình Cửu Long Thần Ma, sao mà đầy bi đát thảm thê như thế?

Cửu Long Thần Ma lắc đầu, khổ sở ra mặt:

- Không! Ngày nay ngoại đã nhìn nhận cháu rồi, thì ngoại phải nói hết những gì chưa được nói từ lâu. Dù sao ngoại cũng có một phần trách nhiệm trong sự đổ vỡ của hai gia đình. Nguyên nhân cũng là do nghe lời mê hoặc của Tuyết Sơn Phi Long, rồi bắt đầu từ đó trở đi Gia Gia cháu giết vợ còn Ngoại thì hy sinh ba đứa con gái, cuộc đời chúng bị huỷ hoại hoàn toàn...

Lão thở dài, ảo não, một lúc lâu, lão tiếp nối với giọng cao hơn, đầy cương quyết:

- Ba đứa con gái của Ngoại oán hận Ngoại vô cùng, chúng đổ tội cho Ngoại đã làm hại cuộc đời chúng. Từ đó đến nay Ngoại cũng muốn làm một cái gì đó chuộc lại lỗi lầm, song Ngoại còn mặt mũi nào nhìn thấy ba đứa nó? Cháu phải hiểu là Ngoại khổ sở như thế nào!

Độc Cô Thanh Tùng không biết phải nói thế nào cho chính đáng với hiện tình, chàng nhìn Cửu Long Thần Ma, cố tìm hiểu tâm trạng thực của lão.

Lão lại tiếp:

- Ngoại có lỗi với Gia Gia cháu, ngoại có tội với ba đứa con, có phải vậy không cháu?

Càng nói lão càng cất cao giọng, ánh mắt của lão bừng sáng lên, sáng một cách lạ lùng. Lão rọi ánh mắt trừng trừng vào Độc Cô Thanh Tùng, như đợi chàng nói một câu.

Độc Cô Thanh Tùng ấp úng:

- Việc đó...

Nhưng chàng cũng phải bỏ lửng. Chàng còn biết thốt làm sao nữa? Những gì lão nói hoàn toàn đúng sự thật, và lão ăn năn thật sự. Sự an ủi lúc này không cần thiết nữa. Phải để cho niềm hối hận dày vò đúng cái độ của nó, rồi mọi xúc động sẽ lắng dịu bình thường.

Tuy nhiên trong trường hợp như thế này, dù sao cũng phải phòng sự liều lĩnh, nếu lão không chịu đựng nổi sự hối hận, bởi muốn chấm dứt niềm hối hận không gì hơn là chết. Chết để giải thoát tất cả...

Đột nhiên, Cửu Long Thần Ma bật cười cuồng dại :

- Cháu ơi ! Cháu không có lời gì nói phải không? Cháu không nỡ nói rõ sự đồng tình, là Ngoại có tội nặng? Ha ha ! Ngoại biết rõ là ngoại lỗi lầm, một lỗi lầm không phương chuộc nổi !

Độc Cô Thanh Tùng linh cảm một việc gì trong yếu sắp xảy ra, chàng buột miệng thốt :

- Ngoại tổ quy tội cho mình làm gì quá đáng như thế? Chẳng qua, Gia Gia cháu vượt quá mức thông thường...

Cửu Long Thần Ma cười lớn :

- Phải ! Cháu nói phải ! Nhưng Gia Gia cháu đã đền tội với một cánh tay, còn Ngoại? Ngoại không gặp một sự trừng phạt nào, trái lại, ba đứa con ngoại lãnh trọn hậu quả ! Như vậy : Luật trời để đâu? Luật trời để đâu? Sao gọi là công bình được?

Thốt xong, nhanh như chớp lão hoành cánh hữu một vòng, bàn tay chặt mạnh vào cánh tay tả.

Độc Cô Thanh Tùng vô phương can thiệp kịp.

Rắc!

Cánh tay tả của Cửu Long Thần Ma rơi xuống, máu tươi nhỏ giọt theo liền. Cánh tay và máu rơi chung một chỗ.

Lão bật cười khanh khách :

- Có tội phải đền tội ! Ha ha !

Độc Cô Thanh Tùng run bắn người lên, hét to :

- Ngoại công đứng làm thế. Hãy lắng cơn kích động !

Máu chảy đã nhiều. Mặt lão trắng nhợt. Tuy vậy lão vẫn cười lớn.

- Tại sao? Ngoại đừng làm thế ?

- Ngoại nên làm lắm chứ ! Ngoại có tội phải đền tội! Cháu ơi ! Ngày nào cháu gặp lại ba đứa con gái của Ngoại, cháu hãy tỏ cho chúng hiểu là Ngoại biết tội lắm rồi! Ngoại ăn năn hối hận hành vi của ngoại lắm !

Lão từ từ mà đứng lên, nặng nhọc mà đứng lên, lão đưa mắt nhìn xuống bên dưới, nơi bọn bang đồ nằm mà đang bất tỉnh, rồi quay sang Độc Cô Thanh Tùng:

- Cháu ạ! Từ nay cháu có thể tin tưởng nơi Ngoại , nếu có đại sự, Ngoại sẽ tìm cách cho cháu hay liền, cháu hãy đi đi nhưng cháu phải. . .

Lão chong mắt nhìn về hướng gian nhà sáng rực một màu tím, bên kia sườn non, Độc Cô Thanh Tùng nhìn theo lão.

Cả hai im lặng một lúc lâu. Cửu Long Thần Ma chưa tiếp nối đoạn bỏ dở của câu nói vừa rồi, mà Độc Cô Thanh Tùng đang chú ý về một việc khác nên chàng cũng không hỏi.

Ánh sáng màu tím đó rực lên không lâu, rồi dần dần thu hẹp lại, không còn huy hoàng như lúc đầu.

Cửu Long Thần Ma có vẻ khẩn trương vô cùng. Lão thốt tiếp :

- Trong Nga My Tam Hữu, người cầm đầu là Kim Thành Tử khổ công suốt ba năm dài mới luyện xong thanh Kiếm Tử Long. Người thứ hai là Huỳnh long Tử từng giao tiếp với Vạn cực Đế Quân và được lão ác ma uỷ thác cho việc khuyến dụ Kim Thành Tử, để hiến tặng thanh kiếm cho lão, thanh kiếm đó về tay lão thì ngoại sanh phải khốn đốn với lão lắm đó ! Tử Long kiếm có công dụng khắc chế Huyết tiếng Ảnh Tử, hiên ngoại sanh nên lưu ý đề phòng, ngoại nhận thấy thực sự thanh kiếm về tay lão, thì trên thế gian này, không ai địch nổi lão đâu. Hướng chi, trên giang hồ còn biết bao nhiêu thần đao bửu kiếm khác nữa? Như vậy đoạt bớt món báu khí nào, hay món đó. Cháu hãy tìm cách đoạt Tử Long Kiếm đi, cho nhẹ về sau !

Độc Cô Thanh Tùng cũng gật đầu.

Cả hai từ từ đi xuống thung lũng, đến cạnh bọn bang đồ Cửu Long Thần Ma nuốn điểm tĩnh chúng, nên thôi thúc Độc Cô Thanh Tùng :

- Cháu đi đi ! Ngoại tiếp tục nấn ná trong Huyết Ma Bang để tùy cơ dòm ngó hành động của chúng. Từ nay Ngoại không còn là cộng sự viên của chúng nữa, mà lại là một tay gian tế vô cùng lợi hại, cháu hãy tin Ngoại !

Độc Cô Thanh Tùng nghiêng mình bái tư :

- Xin Ngoại công trần trọng . Cháu đi đây !

Bóng áo màu tro khế chớp, thân hình chàng đã vọt bổng lên cao hơn mười trượng đáp xuống một mô đá. Rồi cứ với cái thân pháp đó, chàng vút đi không lâu lắm đã đến đỉnh núi.

Tại thung lũng, Cửu Long Thần Ma sau khi Độc Cô Thanh Tùng đi rồi liền điểm bọn thuộc hạ.

Chúng thấy Đàn Chủ mất hết một cánh tay, chúng kinh hoàng thần sắc, há hốc mồm, muốn hỏi mà không một tên nào thốt ra lời nổi.

Phần Độc Cô Thanh Tùng đáp xuống đỉnh núi, chân vừa đứng vững miệng hú lên một tiếng. Con Long Mã rời chỗ nấp chạy ra.

Chàng nhìn sao trời nhận định thời gian, thấy sắp sửa sang giờ tý. Ánh sáng màu tím nơi căn nhà nhỏ chỉ còn độ hai thước tròn, màu sáng lại u mờ dần.

Độc Cô Thanh Tùng lên lưng con Long Mã vỗ nhẹ vào đầu nói :

- Tuyết ca ! Mình đi thôi!

Con Hồng Long Cái Tuyết cất bốn vó, chạy nhanh về hương gian nhà .

Với tốc lực của nó , với tài vượt núi của nó , con Long Mã chỉ trong thoáng mắt đã đưa Độc Cô Thanh Tùng đến một đỉnh đối diện với gian nhà.

Tuy sao đêm không chiếu sáng lắm, Độc Cô Thanh Tùng vẫn trông thấy khá rõ ràng những gì ở bên gian nhà đó.

Chàng trầm nghĩ :

“Mất ba năm luyện thành Tử Long Kiếm, Kim Thành Tử quả là người có tánh khí sáng ngời, con người như vậy lý nào đem kiếm báu tặng Vạn Cực Đế Quân, giúp kẻ ác, bạo hành? Còn cái lão Huỳnh Long Tử, mặc áo vàng, kèm bên cạnh, chắc chắn không

phải là con người tốt rồi. Biết đâu khi kiếm luyện thành hấn không ra tay cưỡng đoạt ? Nếu Kim Thành Tử chống lại, hấn dám hạ thủ lắm, bất chấp tình đồng đạo, nghĩa kết giao ! Minh không thể tin tưởng là hấn dám trái lệnh của Vạn Cực Đế Quân khi lão ác ma này muốn chiếm thanh kiếm !”

Chàng dè dặt đêm khuya thanh vắng, vó ngựa dù nhẹ thế mấy cũng không lọt được tâm thính giác của hạng người như Kim Thành Tử và Huỳnh Long Tử. Chàng để con Long Mã lại đó, tự mình đông thuật kinh công lên đến đỉnh núi đối diện nhìn xuống gian nhà.

Sang đến đỉnh núi bên kia rồi, chàng theo con dốc đi xuống. Đi bộ mấy mươi trượng đường, chàng bắt gặp một người nằm sấp trong một trảm đá nhỏ ăn khuyết vào vách núi.

Nếu đứng bên trên nhìn xuống hay từ dưới trông lên, tất không ai thấy được .

Độc Cô Thanh Tùng lấy làm lạ, thăm hỏi :

- Đây đâu phải là nơi nghỉ chân mà có người nằm? Người này còn sống, nằm đây với một dụng ý gì đó, hay là một cái xác chết !

Chàng không do dự, bước nhanh tới, cúi xuống đưa tay sờ vào lưng người đó, nghe mạch còn nhảy, tim còn nhịp. Chàng lật ngửa người đó, trông mặt mày đã biến như cái xác chết, môi tím đen, hai mắt mở trừng trừng.

Vốn được Địa Tướng truyền cho y thuật, Độc Cô Thanh Tùng khá rành về y lý, chàng hừ khẽ một tiếng, tự nghĩ :

- Người này bị điểm vào huyệt Huyền Quang, một tử huyệt trong cơ thể con người. Bí điểm huyệt đã qua thời gian mà không được ai giải cho nên mới ra nông nổi !

Chàng liền vận dụng Đại Đế Thần Phong Chưởng, đánh nhẹ vào Mạng Môn của người đó.

Người đó hự lên một tiếng, ói ra một vũng máu bầm.

Chàng tiếp tục đánh thêm chín phát tay nữa trên khắp người của nạn nhân.

Nạn nhân rung chuyển toàn thân, tỉnh lại liền, y vùng đứng lên, không cần nhìn trước trông sau không đắn đo gì cả, quát to lên :

- Người tàn độc lắm ! Ta nhất định đánh chết ngươi !

Y thốt xong bàn tay bay theo liền, chiếu tới Độc Cô Thanh Tùng.

Độc Cô Thanh Tùng vội vã nhảy tránh sang một bên, đồng thời chàng phóng ba ngón tay lên kẹp cứng cổ tay của y.

Trông đáng đáp đối tượng vào khoảng trên bốn mươi tuổi. Độc Cô Thanh Tùng không nỡ nặng giọng, chàng từ tốn thốt:

- Tiền bối đừng vội động! Các huyết đạo vừa được khai thông, nếu làm kích thích sẽ có hại.

Bị chàng kẹp trúng cổ tay, người đó nhũn cả thân mình, cơ hồ không muốn đứng vững. Có lẽ người đó còn bàng hoàng ngỡ ngàng, tinh thần chưa định hẳn nên luôn mồm mắng:

- Nhị ca! Hừ! Nhị ca! Người mặt người mà lòng thú, người còn xứng đáng cho ta gọi nhị ca nữa chăng? Đơn Dương Tử này có một tên Nhị ca bất nhân bất nghĩa như vậy, thật ân hận cho ta vô cùng! Ta dù chết cũng quyết hiện hồn về báo oán!

Người đó chưa trông thấy rõ Độc Cô Thanh Tùng?

Chàng vội vã trấn tĩnh lão:

- Đơn Dương tiền bối đừng lo ngại! Hãy định trí lại nào! Có điều gì uẩn khúc cứ nói cho tiểu sanh nghe!

Đơn Dương Tử run bắn người như chạm phải giá băng. Qua cái run đó, lão bình tĩnh hoàn toàn. Lão a lên một tiếng kinh ngạc, trở mắt nhìn chàng:

- Người? Người là ai? Người cứu ta? Người đã giải huyết cho ta?

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu:

- Phải, chính tiểu sanh đã cứu cho tiền bối. Tiểu sanh là Cổ Tùng ngẫu nhiên qua đây thấy tiền bối bị điểm vào tử huyết nằm như chết nên khai thông hộ cho tiền bối, việc chẳng mệt nhọc tiền bối đừng bận tâm lo nghĩ.

Đơn Dương Tử thở ra mấy phát rút cái khí động ứ trong người đoạn lão ngồi phệt xuống tại chỗ cầu nhàu:

- Cái tên súc sanh! Cái tên mặt người lòng thú! Ta thề quyết một mắt một còn với người!

Độc Cô Thanh Tùng thấp giọng hỏi:

- Tiền bối làm sao đến đây bị người ta điểm huyết như thế này?

Đơn Dương Tử cảm hờn :

- Tên súc sanh ! Ta sẽ lột da ngươi ! Ta sẽ ăn gan nuốt huyết ngươi !

Độc Cô Thanh Tùng ôn tồn hỏi tiếp :

- Mà ai vậy , hử tiền bối?

Đơn Dương Tử lại không đáp luôn câu thứ hai của chàng.

Lão nhìn ra ngoài trời, bỗng giật mình hỏi lại chàng :

- Bây giờ canh mấy rồi?

Độc Cô Thanh Tùng cũng nhìn trời:

- Gần cuối canh ba !

Đơn Dương Tử kêu lên :

- Nguy rồi ! Không khéo lại chậm mất !

Độc Cô Thanh Tùng lấy làm lạ :

- Việc gì thế, hử tiền bối ?

Đơn Dương Tử vùng đứng lên. Lão bước tới một bước, chân lão chập choạng chứng tỏ lão đã mất nhiều sinh lực. Có lẽ lão bị nội thương do kẻ nào đã điểm huyết gây ra cho lão, lão đành đứng tại chỗ, dậm chân kêu lên :

- Ta muốn cứu Đại ca ta ! Song ta thế này, làm sao bây giờ ?

Độc Cô Thanh Tùng càng kinh dị hơn :

- Tiền bối cứ nói rõ đi, nếu có thể tiểu sanh xin giúp một tay !

Đơn Dương Tử hấp tấp chỉ tay về phía ngôi nhà cổ, gấp giọng thốt :

- Người thấy chỗ có ánh lửa đỏ chứ? Đó là chỗ ẩn cư của Đại ca ta. Mau lên !

Đại ca ta luyện kiếm ở đây ba năm rồi. Đêm nay, công phu viên mãn, thanh Tử Long Kiếm ra lò, chỉ vì Nhị ca ta là Huỳnh Long Tử sanh lòng căm thù, muốn đoạt thanh kiếm, nên trước tiên ta bị nạn như thế này, sau đó mới đến lượt Đại ca ta ! Người nhanh chân đi ! Ta chỉ sợ chậm mất ! Kiếm không còn mà tánh mạng của Đại ca ta cũng sẽ không còn!

Độc Cô Thanh Tùng chợt hiểu Đơn Dương Tử là một trong Nga My Sơn Tam Hữu và như lời lão mắng vừa qua. Chính Huỳnh Long Tử, tên đạo sĩ áo vàng đã hạ độc thù định diệt trừ lão.

Chàng sôi giận thâm mắng :

- Bạn bè như thế có khác gì loài cầm thú !

Chàng cao giọng quả quyết :

- Đơn Dương tiền bối yên trí ! Tiểu sanh bảo đảm mọi sự an toàn !

Chàng nhún chân thân hình chàng đã vọt xa hơn mấy mươi trượng.

Đơn Dương tử vội nói theo :

- Hãy cẩn thận đấy, Huỳnh Long Tử lợi hại phi thường !

Độc Cô Thanh Tùng quay lại, điểm một nụ cười trấn an lão, đoạn bay vút đi luôn.

Vừa lúc đó tràng cười cuồng dại vang lên từ ngôi nhà cổ vọng đến tai chàng.

Một luồng ánh sáng tím dài đến mấy trượng vẽ thành hình một vòng cung nơi đỉnh núi.

Chàng nghe giọng nói sang sảng của Huỳnh Long Tử :

- Kiếm báu ! Kiếm báu ! Đúng là một thanh kiếm hi hữu, từ nghìn xưa mà cũng một nghìn sau ! Đại ca ơi hiện nay Huyết Ảnh Tử xuất hiện trên giang hồ, khai trường huyết kiếp sát hại thiên hạ vô lâm, Đại ca nên dùng thanh kiếm báu này trừ mối hại chung, quần hùng sẽ ca ngợi nghĩa cử của Đại ca biết bao?

Kim Thành tử dù sao cũng có phần đặc ý về chỗ thành công của mình lão bật cười khoái trá :

- Thanh kiếm dĩ nhiên là vật hi hữu, có giá trị vô biên, song mục đích luyện kiếm của ta đâu phải là vì máu mà luyện thành ? Từ lâu ta phát nguyện không hề tái nhập giang hồ, tham dự mọi trường sát kiếp. Ta luyện kiếm là vì võ học chứ có phải vì tranh đoạt vị mà luyện đâu? Thanh kiếm này sẽ dành cho người hữu duyên, có cái chí khí chấn hưng võ thuật...

Huỳnh Long Tử chụp lấy câu nói, thuyết phục liền :

- Đại ca nói câu đó rất chánh đáng, tôi xin tiến cử một người, người ấy đủ tài, đủ đức, có thể hoàn thành chí nguyện của Đại ca.

Kim Thành Tử hỏi nhanh :

- Ai? Nhị đệ nói thử ta nghe?

Huỳnh Long Tử không đắn đo :

- Vạn Cực Đế Quân, đương kim Minh Chủ Võ Lâm !

Kim Thành tử bật cười ha hả :

- Gần đây, Vạn Cực Đế Quân có hành động thế nào ta không được rõ lắm, song mấy mươi năm về trước có điều ác nào mà lão ngán làm? Lão ấy là một tên đại ma đầu ! Con người như vậy Nhị đế bảo ta cho thiên hạ khinh bỉ à?

Độc Cô Thanh Tùng nghe câu nói đó. Chàng nghĩ :

- Ngoại công ta đúng ! Huỳnh Long Tử đến làm gì? Quân mua chuộc hoàn toàn.

Khoảng cách giữa chàng với chỗ hai người đứng độ chừng hai mươi trượng, lúc đó chính Huỳnh Long Tử lại cầm thanh Tử Long Kiếm. Chàng không dám vọng động, vội nhẹ bước vòng qua chỗ khuất, cố len lỏi theo cây lá, đến gần hơn ẩn nấp vào chỗ kín đáo.

Chàng chỉ chờ lúc Huỳnh Long Tử cứ giữ mãi thanh tử Long Kiếm trong tay ngấm ngĩa, trầm trở, tán tụng luôn miệng.

Độc Cô Thanh Tùng càng chờ, càng nóng nảy.

Huỳnh Long Tử lấy ngón tay búng khế vào thanh kiếm, tiếng kêu trong trẻo vô cùng.

Độc Cô Thanh Tùng gật đầu :

- Báu thật !

Huỳnh Long Tử nhếch mép cười :

- Đại ca ! Thần vật mà để mai một tại núi sâu rừng thẳm như thế này, chẳng uổng lắm sao ?

Kim Thành Tử cũng cười :

- Mai một làm sao được? Bất quá trong một thời gian nào đó nó sẽ gặp người hữu duyên, nó sẽ có dịp tung hoành làm nhiệm vụ trừ gian diệt bạo, vạn nhất suốt đời ta , ta không gặp được người xứng đáng ta sẽ chôn giấu nó một nơi nào dành cho người hữu duyên sau này...

Huỳnh Long Tử kêu lên :

- Λ !

Kim Thành Tử bỗng bước tới gần Huỳnh Long Tử.

Độc Cô Thanh Tùng hồi hộp nghĩ thầm :

“Nghĩa kết giao vờ vĩnh của hắn là thiệt mạng đấy. Hắn đã phản bội Nga My Tam Hữu rõ ràng , Đơn Dương tiền bối đã bị hắn điểm vào tử huyệt, suýt chết vì hắn?”

Kim Thành Tử run người hét to :

- Thật vậy à?

Huỳnh Long Tử nắm chuôi Tử Long Kiếm cười giòn tan :

- Còn giả thế nào được? Đơn Dương Tử đã chết giờ đến lượt ngươi. Kể nào can thiệp cũng sẽ cùng chung số phận!

Kim Thành Tử hét lên như sấm, vận công lực vung tay, phóng kính đao liên.

Độc Cô Thanh Tùng hét chặn:

- Không được đâu, Kim Thành tiền bối !

Vừa quát chặn Kim Thành Tử, chàng vừa vọt mình tới, tay tả đánh chưởng, tay hữu phóng chỉ chưởng và chỉ cùng một loạt bay vút tới phủ lên mình Huỳnh Long Tử.

Huỳnh long tử rít nốt tràng cười cuồng dại, đảo thanh Tử Long kiếm một vòng quanh người.

Một vầng tử quang ngời lên, toả rộng trước sau, trên dưới, khí lạnh bốc lên rợn rùng. Kiếm khí dần lan rộng tạo thành bức tường kiên cố bao bọc chung quanh, dày hơn trượng.

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi, vội giở thuật Quỷ Ảnh Vô Hình, tháo lui xa hơn năm trượng.

Vừa lúc đó một tiếng rú vang lên não nùng thê thảm. Tiếng rú do Kim Thành Tử phát ra, tiếng rú vừa dứt, thân hình của lão đã bị Huỳnh Long Tử đảo ngược thanh kiếm báu chém ngang mình đứt làm hai đoạn.

Máu bắn ra tứ phía, máu bắn vọt lên không.

Chua chát thay ! Luyện kiếm vừa thành là đã phải lấy máu mình tế kiếm ! Cái chết của Kim Thành Tử vô cùng thê thảm và oan uổng.

Thanh kiếm chưa đầm máu một tên ác đạo ma đầu nào, đang theo hoài bão trừ gian diệt bạo là trước tiên khơi giòng máu của người luyện nên nó ! Ba năm khổ luyện, một phát ra người thiên cổ vì cái thành tựu của mình !

Kim Thành Tử Chết không nhắm mắt !

Độc Cô Thanh Tùng chứng kiến cái cảnh tan phá bi đát, không khỏi se lòng.

Chàng từng chứng kiến những hành động bạo tàn của bọn Huyết Ma Bang, song bất quá chúng buông tánh hung ác với kẻ thù, chúng chưa hề trở mặt đổi lòng một cách trắng trợn như thế.

Trên thế gian này có ai nỡ làm như Huỳnh Long Tử chăng? Vì một thanh kiếm, trong giây phút nóng đoạt kiếm báu, lại hạ độc thủ với cái giao tình sanh tử !

Dù là loài cầm thú tương tàn vì tranh mỗi cướp thịt cũng không ác độc đến thế!

Độc Cô Thanh Tùng nghe khí huyết trong người sôi sục. Chàng hét to như sấm :

- Huỳnh Long Tử, nếu ta chẳng giết được ngươi ta thề chẳng làm người !

Chàng bước tới vùng tay đánh tiếp một chưởng phong cuốn đi, như bão dậy cuốn biển trào, ầm ầm ngang với sấm vang.

Huỳnh Long Tử cười lớn :

- Ta hãy thử xem tên tiểu tử chưa ráo máu đầu này có bao nhiêu cân lượng mà tưởng múa gậy như giữa rừng hoang.

Hắn không dùng kiếm. Hắn vận công lực đánh ra một chưởng nghênh đón kinh đạo của Độc Cô Thanh Tùng.

Độc Cô Thanh Tùng hết sức mừng rỡ, vội gia tăng hai thành lực đẩy luôn kinh đạo lao nhanh đi mãnh liệt có cái khí thế đánh bạt một hòn núi làm không gian rung chuyển cả một vùng !

Bùng !

Huỳnh Long Tử nhào lộn về phía sau, lộn đi sáu bảy vòng mới đứng vững được. Hắn luôn mồm phun máu tươi rơi rải một đường dài. Không bỏ lỡ cơ hội, Độc Cô Thanh Tùng nhảy theo liền.

Huỳnh Long Tử dù thọ thương nặng, song một nhân vật trong Nga My Tam Hữu đầu đến nổi xuôi tay chịu bại với một hai chiêu đấu, trong nguy cơ nào hẳn cũng có thể ứng biến để dành ưu thế.

Biết không thể dùng chân lực đối địch hẳn rút nhanh thanh Tử Long Kiếm khao lên một vòng. Tử quang theo tay tỏa rộng bao quanh hẳn hơn trượng tròn.

Độc Cô Thanh Tùng không còn kịp thu hồi kinh đạo được nữa, mặc dù chàng muốn tránh va chạm chân khí với kiếm khí, bắt buộc chàng phải vận đủ mười hai thành công lực, tăng khí thế chiêu công, điều khiển lực đạo lao mạnh vào vòng Tử Quang bao quanh Huỳnh Long Tử.

Vô ích ! Vầng Tử Quang kiên cố như vách sắt tường đồng, kinh đạo của Độc Cô Thanh Tùng chạm vào bật thành một tiếng kêu bùng khe, kiếm khí không hề tiêu tan, trái lại Độc Cô Thanh Tùng nghe ê ẩm cả tay.

Tuy nhiên Huỳnh Long Tử cả người lẫn kiếm bị đẩy lùi lại độ thước, như quả cầu sáng lộn ngược về sau nửa vòng.

Qua cuộc đo sức bằng mấy chiêu thức, Huỳnh Long Tử đã biết thực lực của đối phương, hẳn không dám khinh thường Độc Cô Thanh Tùng là một tiểu tử chưa ráo máu đầu nữa.

Hắn không thể ngờ một kẻ mới gần ấy tuổi mà lại có công lực tu vi thâm hậu vô tưởng, bình sanh hẳn từng giao chiến với nhiều địch thủ trên giang hồ song họ đều trạc trung niên chứ chưa hề gặp tay đối đầu nào vào lứa tuổi của chàng.

Lão nghiêng răng, vận dụng toàn lực vung thanh Tử Long Kiếm nghe vù vù.

Là tên Tử Long , thanh kiếm lúc đó như con rồng màu tím sẫm đảo lộn trong không gian, kiếm khí bốc rợn người.

Đột nhiên, vầng kiếm quang biến thành một chiếc cầu vòng, uốn vút lên không, rồi trút xuống , phủ lên đầu Độc Cô Thanh Tùng.

Chàng hết sức hãi hùng, nhún chân nhảy trái về phía hậu, xa hơn tám trượng.

Chân vừa chạm đất chàng đã giở thuật Quỷ Ảnh Vô Hình bay vọt lên không, lộn đi một vòng, đáp xuống phía hậu Huỳnh Long Tử.

Bắt buộc huỳnh Long Tử phải thu hồi thanh kiếm, bảo vệ chung quanh mình. Nhưng hắn chậm tay một chút, chưởng kinh của Độc Cô Thanh Tùng đã đánh hắn nhào tới trước hai bước.

Hắn quay người lại hét to :

- Tiểu tử ! Ta không ngờ ngươi cũng là tay có hạng lắm ! Ngươi là ai?

Độc Cô Thanh Tùng chưa nguôi phần hân về hành động hung tàn của hắn vừa rồi, gằn giọng :

- Ta là ai? Ta là quỷ vô thường hiện lên bắt sống ngươi đây !

Một chưởng vô cùng mãnh liệt tiếp theo câu nói bay vút tới.

Huỳnh Long Tử quát :

- Hãy khoan ! Ngươi là ai, xưng tên ngay rồi muốn gì hãy muốn.

Độc Cô Thanh Tùng bật cười ghê rợn:

- Ngươi muốn biết? Ta việc gì phải giấu? Ta là Huyết Ảnh Tử ! Ta là Ma Vương !

Ngũ Tuyệt Ma Vương Độc Cô Thanh Tùng đây ! Ngươi có nghe danh ta chứ?

Huyết Ảnh Tử? Độc Cô Thanh Tùng ! Huỳnh Long Tử dĩ nhiên là có nghe, nhưng còn Ngũ Tuyệt Ma Vương?

Thì ra, Độc Cô Thanh Tùng đã luyện thành Huyết Ảnh. Dù muốn dù không, chàng cũng là một Huyết Ảnh Tử rồi. Song cái danh hiệu Huyết Ảnh Tử đã bị Vưu Hồi nhuộm đỏ máu võ lâm, cái danh hiệu đó quá rùng rợn, mang cái danh hiệu đó là y như phải giết người, chàng không muốn khoát vào người cái danh hiệu mà toàn thể thiên hạ võ lâm đều phải ghê tởm, chàng không muốn dẫm lên vết chân nhuộm máu của Vưu Hồi, nên chàng chọn một danh hiệu khác.

Đã giết người tại Vọng Nguyệt Bình, chàng tự gán cho mình cái hiệu Ma Vương, rồi nhân lãnh hội được năm tuyệt học, chàng ghép luôn danh từ Ngũ Tuyệt vào.

Chính Cửu Long Thần Ma đã nhận xét như chàng, và đây là lần thứ nhất chàng tự xưng như thế !

Một kẻ luôn luôn đối đầu với Vạn cực Đế Quân phải là một Ma Vương mới đúng !

Ma Vương ! Ngũ Tuyệt Ma Vương ! Bỗng nhiên chàng tìm được một danh từ rất hợp chàng thấy thích thú vô cùng.

Huỳnh long Tử làm gì biết được ý tứ của chàng? Nhưng Ngũ Tuyệt hay Thập Tuyệt cũng thế bởi chung qui chỉ là một người và người đó là Độc Cô Thanh Tùng, là Huyết Ảnh Tử, như vậy đã đủ lắm rồi ! Đủ cho hắn thấy khổ.

Hắn tròn tròn đôi mắt, môi mấp máy :

- Có thật vậy không?

Độc Cô Thanh Tùng cười lớn :

- Ta đối gạt ngươi làm gì? Nạp mạng ngay cho ta !

Huỳnh Long Tử sau phút giây sửng sốt, bật cười cuống đại :

- Độc Cô Thanh Tùng ngươi có biết tại sao ta chiếm đoạt thanh Tử Long Kiếm này chăng ? Ha ha ! Đêm nay trong hai chúng ta, ai là người sống sót ?

Hắn quát lớn :

- Tiểu tử tiếp kiếm !

Kiếm khí vẽ thành một vệt dài như con rồng màu tím sẫm vươn mình, biến muôn ngàn ánh sao chớp chớp kết thành một mảng lưới chụp xuống đầu Độc Cô Thanh Tùng.

Dĩ nhiên, chàng không dám khinh thường áp vào gần địch.

Chàng sử dụng thuật Quỷ Ảnh Vô Hình, nhảy vọt ra xa hơn tám trượng.

Huỳnh long Tử đắc ý, bật cười ha hả.

Hắn không chậm trễ, phi thân hồi bộ về phía hậu hơn mười trượng , đoạn xoay quanh người lại, nhắm hướng chân núi nhảy liên tiếp mấy lượt, ánh Tử Quang sáng tắt mấy lần, sau cùng hắn mất dạng trong bóng đêm mờ

Độc Cô Thanh Tùng tức uất, hét to:

- Ngươi chạy đâu cho khỏi tay ta?

Tà áo màu tro chớp lên, vẽ thành một vệt dài, lao từ đỉnh núi xuống chân.

Vừa lúc đó con Long Mã hí vang lên, từ đỉnh núi đối diện vọng sang. Độc Cô Thanh Tùng hú một tiếng dài con Long Mã hướng về tiếng hú, lướt như bay đến.

Huỳnh Long Tử tuy chạy khuất tầm mắt của Độc Cô Thanh Tùng, song hắn chưa đi xa. Hắn thấy Độc Cô Thanh Tùng đuổi theo, đồng thời con Long Mã báo động, hắn sợ không thoát khỏi tay chàng vội kêu thất thanh :

- Cữu Long Đàn Chủ ! Cữu Long Đàn Chủ ! Đàn chủ ở đâu, sao chẳng xuất hiện?

- Tiểu tử đuổi theo sau tôi gấp lắm, mau tiếp trợ tôi một tay !

Hắn cảm lạnh thì có lẽ là Độc Cô Thanh Tùng không thể đoán hắn chạy đi hướng nào, nhưng hắn đã gọi Cữu Long Thần Ma, Độc Cô Thanh Tùng nghe rõ lắm. Chàng nghe rõ nên nhận định phương hướng dễ dàng, chàng bật cười ha hả, cao giọng thốt :

- Loài cầm thú ! Hôm nay ta xem người chạy đằng nào cho thoát khỏi tay ta, cho người biết Cữu Long Thần Ma đã bị ta chế ngự rồi, người còn gọi làm gì nữa? Biết thân nên đứng lại đó, bó tay chờ ta định đoạt !

Chàng vận dụng chân cương, giở thuật phi hành tuyệt đỉnh, phóng mình đi, mới phóng, vượt hơn hai mươi trượng đường.

Chàng đã thấy lờ mờ Huỳnh Long Tử, còn cách chàng độ ba mươi trượng. Chàng cười lớn :

- Nạp mạng đi ! Đừng để thiếu gia ra tay mà người chết không toàn thân đấy !

Huỳnh Long Tử lúc đó bị nội thương hoành hành khó chịu vô cùng. Hắn cố gượng đau, cố vận khí gia tăng tốc lực, chạy bất kể chướng ngại.

Cả hai, một chạy, một đuổi đã vượt qua hai đỉnh núi, con Long Mã vẫn theo sau, nó cố gắng bắt kịp Độc Cô Thanh Tùng.

Chàng mừng rỡ, thót lên lưng nó, vừa thúc gối vào hông nó, vừa cao giọng gọi to :

- Súc sanh, người đừng mong tẩu thoát nổi !

Trước mặt là một khúc quanh, huỳnh Long Tử đã vượt qua khỏi khúc quanh rồi, Độc Cô Thanh Tùng toan giục ngựa đuổi theo, bỗng nghe Huỳnh Long Tử bật cười vang dội. Hắn cười cao giọng thốt :

- Tiểu tử ! Được rồi ! Nếu ngươi muốn sống chết với ta, ta cũng sẵn sàng thỏa mãn ý muốn của ngươi ! Minh nên chọn nơi này so nhau mấy chiêu nữa xem sao !

Độc Cô Thanh Tùng giật mình thâm nghĩ :

- Hắn sợ ta, hắn chạy chết, bây giờ hắn dám thách thức ta? Chắc hắn có chỗ sở cậy gì rồi.

Chàng dẫn đo một chút, đoạn quyết định :

- Bất quá nơi khúc quanh đó có phục kích là cùng. Hoặc giả hắn núp vào chỗ khuất, chờ ta đến, bất thành linh hắn xông ra, dùng Tử Long Kiếm chém lên ta, nhưng nếu hắn muốn làm như vậy, cần gì hắn đợi chạy đến nơi này ? Dù sao ta vẫn không lo ngại gì cho ta lắm , ta chỉ sợ cho Long Mã thôi.

Nghĩ vậy, chàng vừa xuống ngựa vừa đáp to :

- Đúc sanh ! Ta đến đây lập tức, xem ngươi có thủ đoạn gì ! Đừng tưởng ta sợ ngươi mà lắm !

Chàng khẽ nhún đôi vai, chân rùn xuống, nhanh như chiếc pháo thăng thiên, nhảy vút lên cao, cao hơn mười trượng đoạn nghiêng mình một chút uốn vòng cầu lao đi, đáp xuống chân núi rồi từ chân núi bay ngược trở lên, đến khúc quanh.

Đồng thời chàng dùng phép truyền âm nhập mật bảo Long Mã:

- Tuyệt ca ! Hãy kêu lên hai tiếng ! Long Mã lập tức ngẩng cổ hí vang, tiếng hí ngân dài, vọng đến mấy tầm xa, cao vút tận mây.

Độc Cô Thanh Tùng điểm một nụ cười khoái trá.

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ
- May 2003 -